

HÄNGA PÅ KLUBBEN

I någon tidigare nummer av Svenska Tennismagasinet skrev jag en artikel om tävlings Sverige och att detta var ett ämne som berörde förstod jag på reaktionerna från olika personer jag pratade med. Jag är tydligen inte den enda personen i tennis Sverige som skulle vilja se förändringar av typen av tävlingsformer.

Däremot blev jag positivt överraskad när sonen (8 år) var ute och tävlade i södra Sverige. I samtliga 3 tävlingar var det minst 2 matcher, i någon tävling spelades hela gruppspelen igenom på ett par timmar och i en annan tävling ordnades tröstturnering till de som förlorat första omgången. I Pixbos tävling var det först gruppspel och därefter tröstturnering vilket innebar att av 33 deltagare hade 25 spelare vunnit minst en match! Som sagt, många tävlingar är väl genomtänkta men det finns en hel del till att önska.

Hur många tävlingar i den åldern erbjuder t.ex. en dubbelklass? Dubbeln är inte bara viktig för barnens tennisutveckling med serve och volley lära och retur. Den är dessutom väldigt bra för barn som har prestationsångest och tycker att förlora en tennismatch är det jobbigaste som finns. Ofta är dubbeln ett leende på läpparna både innan, under och tom efter en förlustmatch. Det jag däremot inte visste om var att vissa tävlingar går i förlust. Här var jag i min enfald övertygad att så inte var fallet. Jag trodde att detta var en säker kassako för klubben. Kanske något för förbundet att fundera på när pengar fördelas att med rätt tävlingsupplägg kan man få bidrag från förbundet som i sin tur kan få bidrag från högre ort om tävlingsformen gillas?

Jag har också haft nöjet att få prata med en hel del tennisföräldrar ute på dessa tävlingar. Både med föräldrar som har spelat tennis förut och föräldrar som i stort sett aldrig har hållit i en tennisracket. Entusiasmen hos nästan alla föräldrar är stor och i mina ögon på ett väldigt bra sätt. Inte en enda gång la jag märke till tävlingshetsen hos varken barnen eller föräldrarna. Nervösa föräldrar (känner likadant själv ibland) absolut, men en avslappnad stämning hos de flesta som gjorde att det smittade av sig på barnen. Däremot kom jag på mig själv att jag hickade till varje gång om någon förälder sa att tennisen är en sådan ensamsport. Själv fortsatte jag ju med tennisen i ung ålder på grund av den enorma gemenskap som fanns inom tennisen och idag när jag blickar tillbaka på min karriär har jag svårt att först att någon sport kan ge så mycket gemenskap och vänner för livet. Men de föräldrar som är oroliga att ens barn ska växa upp i en ensamsport är ofta föräldrar som inte själv har tävlat i ung ålder. Till alla er, föräldrar skulle jag vilja säga:

Välkommen till en sport som ger oerhört mycket tillbaka när det gäller det sociala, men det gäller att bjuda tillbaka själv.

Det finns givetvis de föräldrar som alltid kommer att gå sin egen väg med sina barn. Privattränare, fystränare och där barnen inte ges tillfälle att "hänga" vare sig på klubben, eller tävlingarna med sina



jämnåriga kamrater på det sätt som, i mina ögon, sig bör. Man ska inte kasta sten i glashus. Jag är själv usel på att låta mina barn hänga på turneringar och på klubben (mycket på grund av tidsbrist) men jag tänker i alla fall hela tiden på att det sociala utanför banan är minst lika viktigt som på banan. För jag är helt övertygad om att om mina kommer att spela tennis när de är över 20 år beror detta enbart att de har haft enormt roligt med sina tenniskompisar både på och utanför banan.

I mina ögon blir du en tennisspelare när denna världen upptäckts. Innan dess går du i tennis och som tennisspelare har du fått en livsstil där du börjar forma ditt egna tennis-liv.

Uffe Pettersson, numera sportchef på GLTK, berättade hur de försökte få barnen i Lpmma Bjärred att hänga på klubben. Sista eftermiddagsträningen hade man mellan 16-17 och därefter stod banorna tomma mellan 17-18. Klockan 18-19 hade man fys. Under den timmen spelades det väldigt mycket spontan tennis och dessutom hade barnen chans att träffa varandra under annorlunda och avslappnade former där ingen talade om för dem vad de skulle göra. Uffe berättade också hur stor betydelsen var för t.ex. Andreas Vinciguerra att växa upp i närheten av en tennisbana där han tillsammans med andra barn hängde vid otaliga tillfällen. Bland annat berättade Vince hur de spelade "kung" vilket innebar att en från ledet fick utmana kungen och om man vann blev man själv kung. Man behöver inte vara Einstein för att förstå var Vince lärde sig vikle med att vårda bollen.

Jag har alltid trott på gruppdynamiken. Sverige tycker jag har varit ett föredöme i detta fall och ska vi ha någon chans att slåss mot de stora förbunden som pumpar in miljardbelopp varje år från Grand Slam överskottet (jag lovar att snart kommer även England synas på tenniskartan) är det att jobba på de mjukare värdena, såsom kamratskap och att hjälpa varandra. Glömmer aldrig vad Thomas Alsgaard sa i en intervju som publicerades i GP för en massa år sedan att de bästa tipsen fick han av värsta konkurrenten Björn Dählie;

"Vad kan en tränare tillföra som inte Dählie kan?"

Glömmer heller aldrig vad Louise Karlsson sa om vad som drev henne att gå upp i ottan morgon efter morgon för ytterligare ett sim pass:

"Man ville ju inte vara den som bangade ut"

En bra grupp är obetalbar och man kan lägga ner hur mycket pengar som helst på privattimmar mm. Betydelsen att "hänga" på klubben och på tävlingar är mycket större än vad de flesta föräldrar tror och en duktig tränare och en duktig klubb är också medveten om detta.